

Nhật Ký Vết Biên

Tác Giả: Lê Minh

Thứ Năm, 26 Tháng 7 Năm 2012 22:01

Gia đình tôi đông anh em và nghèo lắm! Mẹ n gom đ 3 l ng vàng đ lo cho m t ng i v t bi n không ph i là đ ...

May sao nh nhà mé sông, nên có ng i t ch c v t biên h cho tôi đi không v i đi u ki n ba m tôi ph i ch a ch p 8 ng i mà h đ t m i t Sài Gòn v ch ngày ra tàu. Công vi c n y cũng r t nguy hi m, l mà công an bi t đ c là đi tù c i t o.

Nhà n i tôi k bên nhà tôi nên ba má tôi g i bên n i 6 ng i còn nhà tôi ch ch a 2 ng i. Ng i t ch c s p x p là đ n ngày đi h s có thuy n nh đ u đ i b n sông nhà n i tôi đ đ a ng i ra tàu l n đã đ u s n ngoài kh i.

Vào m t đêm 30 t i đen nh đêm c mi n Nam l t vào tay C ng s n, m t chi c thuy n đánh cá nh trên thuy n ph đ y l i t p vào b sau hè nhà n i tôi, h nói ph i chuy n ng i t th t nhanh, "cá l n" - có nghĩa là t u l n- đang đ i.

Ti ng xì xào to nh làm n i tôi tuy đã già, 2 m t đã m cũng gi t mình th c gi c, ông h i:

-Th ng Minh đâu r i?

- Đ con nè n i!

Trong bóng đêm, ông mò mẫm lấy tay rồi đưa tôi rồi nói như :

- Con ra đi làm này là chắc ông cháu mình sẽ không còn có dịp gặp nhau nữa đâu! Nếu đi t khách quê người con ráng lo hành và t lo cho bản thân mình.

Ông nhét vào tay tôi 2 miếng gì hình miếng và còng, rồi như không nén nổi sẽ xúc động, ông bước đi vào trong phòng. Sau đó tôi mới biết là ông đã gói ghém cho tôi 2 ch vàng, là gia tài dành cho ông già của ông đưa tôi phòng thân.

Khi tôi nghe biết bài này như đến nỗi đã ra đi vĩnh viễn mà không có dịp nhìn mặt ông làm cuối cùng, là nỗi cảm tôi tuôn tràn...

Ngày Đưa Tiên: qua trạm biên phòng

Sau khi 9 người chúng tôi đưa xuống khoang thuyền, người đưa khách lấy lấy phi lên trên người chúng tôi đưa người trang như là một người phi sẽ sắp ra khỏi đánh cá.

Nếu mà người đưa người cá còn một mùi tanh của cá, mùi nước biển, hơi thở khó khăn làm tôi muốn ối nghi ngờ.

Giống tôi trạm công an biên phòng, người đưa khách nói:

- Các anh chắc ráng giữ bình tĩnh, đừng nhúc nhích và nói gì hết! Qua khỏi trạm này là kẻ như đã đi đến của người.

Chỉ cần thuyền bắt máy, chúng tôi rồi người người h. Tôi nghe có người nói:

Nhật Ký Vết Biên

Tác Giả: Lê Minh

Thứ Năm, 26 Tháng 7 Năm 2012 22:01

- Giở nãy còn đi đâu đó?

- Đi làm mớ lổ i sáng chớ anh! Nớ c tri u đang lờn hy vọng sớ trúng mánh.

- Có chớ gì khác không?

- Trờ i! Anh biế t tôi ngày nào cũng ra khớ i đánh cá mà, đâu có chớ gì! Anh muờn xuờng coi không? Thờ i lờy vài tờ uờng cà phê nghe! Bờ a nay trúng lổ i, mai vờ bờn mình nhờ u cho đờ.

- Thờ i, đi đi!

Tiờng máy nờ và thuyờn lờ i rờ i bờn. Ngờ i đờ a khách cờ t tiờng:

- Chúc mờng các anh chờ đờ qua khớ i cờ a biên phòng. Bờy giờ có thờ bờ lờ i qua mờ t bên cho đờ thờ.

Tờ tung lờ i ra, ngờ c mờ t nhìn vờ nhờng đờ a xanh, nhờng cây mờ m mờ c sát bờ biờn và xa xa nhờng mái nhà nhờ cờ a xóm ngờ phờ ... Đờ là hình ảnh quen thuờ c cờ a quê nhà tờ cờ ghi nhờ đờ nhờ mờ nhờ đờ t quê hờ ng lờn cuờ i cùng trờ c khi đi không hờn ngày trờ vờ.

Ngày Thờ 2: đờm trờng cho ác

Chiếc thuyền nhỏ ra khơi trong cơn mưa phùn đầu tháng Mười. Quạt áo ướt át, thêm gió biển thổi tung đợt sóng biển đánh vào khoang thuyền làm tôi lạnh run người. Thuyền chèo gần một tiếng thì tôi nhìn thấy xa xa có một chiếc tàu khá lớn đang đầu gục một hòn đảo nhỏ, hình như là Hòn Tre thì phải.

Người đi đưa khách cho thuyền cập vào chiếc tàu nhỏ rời ra là:

- Các anh chèo leo lên tàu nhỏ. Lên!

Chiếc tàu cao quá so với thuyền nhỏ và những đợt sóng làm lật con tàu, khiến tôi nhẩy mẩy lên mà cũng chèo lên được. Có hai chân bám rơm máu vì bám chặt bởi những con hà đóng quanh thành tàu. Rồi cuối cùng thì tôi cũng đầu lên được tàu. Người đi đưa khách vẫy tay chào chúng tôi rời quay thuyền chèo thong thả đi.

Trên tàu đã có một số người đến trước. Họ nói phải chèo cho đến số người và tài công rời đi một chút đầu cuộc hành trình. Vây là tiếp tục chèo đi, căng thuyền. Thuyền nhỏ cứ lâu lâu lại chèo thêm 9- 10 người lên tàu. Gần chèo tới khoảng dười lớn trên boong tàu mà sao vẫn chèo a thấy người chèo tàu, tài công họ có người chèo?

Trời gần sáng thì có một chiếc thuyền nhỏ chèo tàu, tài công và người tiếp chèo. Họ lên tàu, tiến trao cháo múc, thanh toán tiền mua tàu còn lại bằng những vàng óng ánh, nói vài lời chúc may mắn đến chúng tôi rồi trở về thuyền đi về, chèo đi người tài công.

Chiếc tàu với số chèo 70 người giờ đây đã có tới 139 người. Coi là lâu ng thuyền thì trời ơi! Chèo có một khốp nước với một khốp gió. Làm sao có thể để cónh đói khát cho suốt cuộc hành trình vượt biển?

Trên tàu có nhiều người chèo rời là "đem thuyền cho ác, lấy vàng của người ta rồi tiếp chèo như vậy

Nhật Ký Việt Biên

Tác Giả: Lê Minh

Thứ Năm, 26 Tháng 7 Năm 2012 22:01

đó!" Nhưng chớ i rả a gì cũng đã mu n r i, chớ còn quy t đ nh là có nên ti p t c đi hay là quay tr i đ ch u c nh tù đầy!

Cu i cùng t t c đ ành quy t đ nh ra đi, hy v ng khi ra đ c h i ph n qu c t s có tàu buôn ho c chi n h m c a M c u v t.

Ngày Th 3: tài công không bi t lái tàu

Ng i tài công n máy tàu và loay hoay v i chi c h i bàn. Ông t gi i thi u là đ i úy H i Quân, cùng đi v i ng i b n gái. Th y ông lầy quây mãi v i cái h i bàn, có ng i h i:

- Sao không bi t đ u ch y đi mà đó coi cái gì v y?

- Nói thi t nghe! Tôi đi h i quân nh ng h i đó đâu có lái tàu, làm sao bi t đ ng nào đ n Thailand!

- Tr i đ t! Dz y sao ông nh n làm tài công cho tàu?

- Thì ph i nói là tài công h m i cho đi không l y ti n! Bây gi tôi cũng không bi t t a đ nào đ lái tàu đ n b bi n Thailand!

C tàu xôn xao. Thi t là đem con b ch mà! Tính sao bây gi ?

- Đói tôi lái cho!

Tôi phía sau mũi tàu có anh thanh niên vóc dáng vạm v, nọc da ngâm đen lên tiêng và đi lái buồng lái.

- Có gì khó đâu! Tôi nghe người ta nói công giới hội bàn tay a đ 260 là số đ n h i ph n qu c t và đ n Thailand.

Công tàu th ra. Anh thanh niên cho máy n r i c m tay lái công h ng 260 đ mà cho tàu ch y! Con tàu băng băng. M t tr i đã lên cao r i nh ng tia màu đ nh t trên m t n c bi n.

Ngày Th 4: máy ch t, tàu l ng

Con tàu ch t ních người v n l t trên bi n c mà ch a th y b b n. Công nóng bi n VN hòa l n v i h i ng i ng t ng t. B t đ u đói khát l ng i. Người ta n u m t n i c m l n r i chia ph n cho m i ng i m t mu ng c m tr ng v i chút n c lã đo l ng b ng cái n p can đ c m c , hy v ng s m ra đ c h i ph n qu c t . Tr i v chi u, cu i chân tr i hi n lên m t v ng mây đen nh báo tr c bão t s ch p l y con tàu nh bé. Bi n mênh mông không b b n, bi t đâu là h i ph n qu c t , đâu là b bi n Việt Nam?

M i ng i ch t h ng m t nhìn v phía tr c, m t chi c tàu buôn ngo i qu c đang ch y song song cách thuy n r t xa. G ng m t m i ng i đ u hi n lên v m ng! Ch trong h i ph n qu c t m i có tàu buôn ngo i qu c thôi!

Nhật Ký Vết Biên

Tác Giả: Lê Minh

Thứ Năm, 26 Tháng 7 Năm 2012 22:01

Nhiều người cố gắng ra vẫy vẫy làm dấu SOS vẫy hi vọng chèo còi tàu kia sẽ thấy mà quay lại cứu giúp. Tất cả dần mất theo dõi những cái tàu buôn vẫn làm ngơ. Có người đi nghênh đưa còi tàu cho chìm dưới hi vọng emergency thì bắt buồm phải vớt.

Mất số người đi ngủ ý, phần còn lại thì không. Rồi họ không thấy thì chốt còi đám. Thôi thì hy vọng có chèo nếm Mồ hay gập dãn khoan dấu là hay nhất!

Trời đã về đêm, gió bắt đầu dấy những ngọn sóng bắt đầu thổi thổi đánh vào thành tàu. Cơn mưa lớn chợt nổi lên. Con tàu của chúng tôi như nhào lộn trong lòng biển, lúc thì sóng dấy lên thổi cao, lúc thì như chìm vào biển cả.

Cách... cách... cách...Tiếng máy tàu nổ thêm 3 tiếng rồi tắt hẳn!

- Chết rồi! Tàu phá nát cả người cả máy rồi, bà con ơi xúm lại tát nước!

- Trời ơi! Vẫy là chèo chết hết!

Tôi nghe tiếng khóc la hòa lẫn tiếng chuông kính, niềm Phớt lờ vẫy tiếng gió rú mưa rồi giã biển khi mặt mù đen tối! Đợi người chèo chết mất! Tôi như mình hãy cố bình thần trước cái chết gần kề. Đợi xong kính ăn năn thì thấy mình không sợ cái chết nữa, dù thấy nó sẽ xảy đến trong giây lát. Trong số 139 người trên tàu, có những người già từng trải, những thanh thiếu niên từng lại dấy hũa hũa và những mái đầu xanh vô tội chĩa từng người nếm mùi đời. Tất cả đã đem sinh mạng mình ra để đánh đổi 2 chữ "Tự Do".

Ngày tháng 5: kể cái chết, thấy lòng người

Đêm giông bão täng nhä dài vô tän. Quá näa khuya, đã sang ngày Thä 5 nhäng träi vän chäa räng. Con tàu nhä bé bät đäu tä chìm xuäng lòng đäi däng.

- Träi äi! Tàu säp chìm räi, thäy bät đä trên tàu cho nhä bät đi! Ai biät bäi läi thì nhäy xuäng biän giùm!

Chúng tôi thäy bät täc nhäng gì có thä thäy. Mäy cái can chäa đäy däu, máy tàu không còn chäy näa thì đä nó làm gì! Chúng tôi đä bä hät đäu räi cät thùng ra làm đôi đä làm thùng tát näc.

Nhäu ngäi nhäy xuäng biän, nhäng đäm täi mät mù, không thäy bä bän biät bäi vä đâu! Đänh vän vào thành tàu cho khäi chät chìm.

- Kiäm đäc chä bä räi bà con äi! Cäi áo ra! Cäi áo ra đä tôi nhät chä bä läi.

May män làm sao có mät anh nhäy xuäng biän, tay vän vào thành tàu, cái chân chäi chäi läi thät ngay vô chä bä mäi biät mà la lên!

Mäi ngäi giành nhau cäi áo đäa cho anh ta räi xúm läi tát näc väi hy väng nhä bé là tàu đäng có chìm. Có anh chàng thanh niên quá häng say tát näc, anh tát quá nhanh, hät säc mình đän näi ngã xäu bên thành tàu mà 2 tay vän còn đäa ra nhä muän tát thêm mät thùng näa. Có nhäng cä già, em bé läy hai tay bäm täng bäm näc cä đäm ra khäi tàu nhäng khi đäm ra khäi tàu thì không còn đäc bao nhiêu!

Chúng tôi tát näc suốt đäm hôm đó đäi cän mäa gió bão bùng. Tay chân bä väp bä vì län häng nhäng vän cä gäng hät mình. Có cän kä cái chät mäi thäy đäc lòng ngäi! Chúng tôi là

Nhật Ký Vượt Biên

Tên: Lê Minh

Tháng: 26 Tháng 7 Năm: 2012 22:01

dân tộc không hề quen biết nhau, giờ đây cùng chung chí quyết tâm như nhau. Tất cả đều coi như anh em ruột thịt trong nhà, tất cả đều tin tưởng không phân biệt ai làm nhiều làm ít! Sau cơn mưa trời lại sáng, cuộc hành trình vượt biên càng thêm sôi nổi, niềm tin càng thêm vững chắc. Chúng tôi vượt tất cả sóng gió, con tàu càng lúc càng nổi lên và trôi theo dòng nước biển. Trôi về đâu... đành phó mặc cho số phận!

Ngày Thứ 6: Hết sức mệt mỏi

Con tàu nhỏ trôi lênh lênh trên biển vô định. Trời đã vào trưa. Cơn nóng biển, sóng mịt mịt tạt nước suốt đêm và cơn đói khát hoành hành làm cho mọi người rã rỏi! Trên tàu có khoảng 60 người là thanh niên trai tráng, phần còn lại là phụ nữ, trẻ em và người già. Chúng tôi bàn nhau chia nhau thành 20 tổ, mỗi tổ 3 người để thay phiên nhau tát nước 24/24 giờ như người khác có thì nghỉ ngơi.

Nguyên cơn ngày không thấy bóng mặt trời nào và cũng không biết tàu của mình đã trôi về đâu! Trời đã gần trưa, hoàng hôn tím lịm ở phía chân trời xa! Mặt trời đen đen trên biển xa càng lúc càng lặn dần, mọi người đều mệt mỏi: "Có tàu đến gần, đừng có ngủ nhé!"

Mặt trời đánh cá Thailand cập vào tàu tôi. Hai người phụ nữ qua dùng dây cắt tàu chúng tôi vào tàu họ kéo đi! Đâu có ai biết nói tiếng Thái. Chúng tôi chỉ xì xồ, xì xào... Thailand, Thailand rồi ra tay làm đúng ý nói là muốn đi Thailand.

Hai người phụ nữ Thái không nói mặt chữ nào. Chúng tôi bàn với nhau ai có tiền bạc, vàng vòng gì thì bỏ ra chút ít để gom góp lại đưa cho họ họ kéo đi Thailand.

Chết đi sống lại thì ai đâu còn để ý chút ít tiền bạc làm gì! Chúng tôi gom góp được khá nhiều

Nhật Ký Vượt Biên

Tác Giả: Lê Minh

Thứ Năm, 26 Tháng 7 Năm 2012 22:01

đồng hồ, vàng bọc đ vào cái nón rồi đưa cho 2 người phụ Thái. Họ cầm lấy rồi nói tiếng Thái với mấy người của họ còn ở trên tàu.

Tàu của họ kéo tàu của chúng tôi đến cầu đầu hơn 2 tiếng thì đồng hồ n, cặp sát vào tàu của chúng tôi, họ lấy dây cắt tàu rồi rồi nhẩy qua thêm 5 người nữa. Trên tay có 2 người có súng, họ lục xét từng người để tìm vàng bọc, n trang.

Trời ơi! Chúng tôi gặp họ tức mà người là người làm n!

Sau khi lục xét và gom thêm được chút vàng bọc, họ nhẩy qua tàu của họ và thẩy sang mấy gói mì khô rồi chọt dây chẩy mấy tiêu. Trờc khi đi chúng tôi có nghe là có thể gặp họ tức, nhng đâu có người họ là dân đánh cá chuyên nghiệp và cũng là họ tức! Thôi cũng là mấy kinh nghiệm cho nhng ngày kế tiếp...

Ngày Thứ 7: tang lễ gia đình

Đêm mừng 7 tháng 9 âm lịch, bình lặng nh t! Bức trời đầy sao, xa xa ánh trăng lơ lửng chiểu ánh sáng mờ mờ xuống khoang tàu. Mọi người đang nằm sấp lẹp, thêm thiếp trong cơn nóng và đói khát cả ngày trời. Cũng nh vớt im lìm ch còn nghe tiếng xào xóc tất n của 3 người thanh niên đến phiên trc.

Giờ này chắc ba mẹ tôi lo lắng lắm rồi! Người ta đi ch có 4- 5 ngày là có đến tin báo tin, còn tôi đã 7 ngày rồi mà vẫn nằm đây, trên chiếc tàu đnh mà nh không biết sẽ ng ch t lúc nào! Mấy mẹ vì đói khát tôi g n thiếp đi trong giấc ngủ thì bỗng nghe tiếng la thét thanh:

- Trôi đi! Con gái tôi chết rồi! Con ơi sao nó bỏ mẹ mà ra đi!

Một người đứng giữa mình một hàng võ tiêng la. Một người đàn bà đang ôm đứa con gái 8 tuổi mà nước mắt lưng tròng. Chúng tôi xúm lại xem coi còn có thể cứu chữa em bé không! Hai môi em bé đã nứt nẻ chảy máu và đã chết rồi từ lúc nào! Một người dùng lưỡi an ủi người mẹ và đỡ ngực: Con tàu không biết đến bao giờ cập bến, chắc là không thể đem đứa em lên bờ được mà chôn cất. Thôi thì lấy đi đừng làm nỗi em yên nghỉ cùng.

Tang lễ cho em bé diễn ra theo nghi thức của 2 tôn giáo. Không nhang, không đèn. Giữa biển khơi một mù tăm tối tiêng tiêng kinh báo Phụng ngữ của một võ sĩ đi cùng tàu sao thuy quá xót xa! Rồi bài kinh Vực Sâu thánh thốt vang lên giữa tiêng khóc nước nớc "Tổ vực sâu ư tử con cứu xin chúa, chúa ơi!...."

Một người thanh niên cởi chiếc áo khoác cùng quần vào thì thấy em bé như muốn cho em thêm chút hơi ấm dưới lòng đất dưới nước. Chúng tôi thì thấy em xuống biển, em nổi lên trôi trên quần bên thành tàu mấy phút như còn luyến tiếc nhưng rồi tình thâm, rồi chìm sâu vào lòng biển cả.

Em bé ơi! Nếu linh hồn em có linh thiêng xin hãy theo che chở cho chúng tôi, những người còn lại trên con tàu khốn khổ....

Ngày Thứ 8: cứu mẹ

Tàu vẫn trôi bập bồng trên sóng biển. Đã mấy ngày không có giọt nước thấm ướt. Người cuội chân trôi xuống mây đen càng lúc càng lan rộng, càng sóng biển càng lúc càng to báo hiệu thêm một cơn bão. Nghĩ càng đau lòng. Người ta đi biển chỉ cứu mong biển lặng sóng yên. Còn

Nhật Ký Việt Biên

Tác Giả: Lê Minh

Thứ Năm, 26 Tháng 7 Năm 2012 22:01

chúng tôi trên tàu thì đang cu có ma. Ma bão có thể làm chìm con tàu như bé, như ng trở c hết, có ma mở i người i thực mình để chết khát.

Mây đen phủ kín trời, con tàu như p nhô trên như ng để t sóng bức để u không là. Rồi i như ng giết ma nh ng trở trở xuống khoang tàu. Tất cả há ming ra để hàng tên ng giết nh c trở i cho. Có người i còn lo xa hơn, là y như ng cái can để ng để u mà chúng tôi cứ t ra để hàng nh c ma phòng bị cho như ng ngày số p tên i.

Còn lo chết khát đã qua đi! Còn là nh cả đám ma đ m cả người i làm cho còn đói càng thêm để để i hơn! Tôi thực y có người i cả o rong xanh đóng vào thành tàu để a vào ming ng để ăn.

- Cái nh y có bị để ng gì đâu mà ăn!

- Nó không bị để ng như ng để cho bao tên mình có cái gì làm việc. Để n khi để c cả u, ăn để ăn vào số không bị để t ruột mà chết!

Nghe cũng có lý! Mở i người i xúm là i cả o như ng vào rong biên n để ăn lót để. Chiếc tàu đóng để y rêu xanh chết lát sau đã để c mở i người i cả o số ch như lau. Còn đói còn khát là i tiếp tên c để y vào, không biết để n bao giờ ...

Ngày thứ 9-11: Ba ngày đêm bị hết i tên c

Đây là ba ngày đen tên i như t trong hành trình vào t biên n cả chúng tôi! Ngày thứ 9: Thêm mở t tàu hết i tên c xuống t hiện. Hết i tên c thay phiên nhau cả p bóc, hết hiện p. Tôi không biết là y là i gì để kết !

Nhật Ký Việt Biên

Tác Giả: Lê Minh

Thứ Năm, 26 Tháng 7 Năm 2012 22:01

Sang ngày th 10. Cùng v y! Đoàn ng i trên tàu hoàn toàn ki t l c r i! H i t c mu n làm gì thì làm! Thêm ngày Th 11: Tôi ch u h t n i!

Nhìn nh ng em gái 14-15 tu i qu n qu i d i bàn tay đen đúa c a đám h i t c Thailand. Nh ng ng i v tr c p m t đau đ n nhìn ch ng, và nh ng ng i ch ng ngo nh m t nhìn n i khác mà đôi m t l ng tròn! Tôi mu n lén đ c b chi c tàu đ cho m i ng i cùng chìm sâu d i lòng bi n, đ kh i nhìn c nh xót xa n y! Nh ng m ng s ng c a h n m t trăm ng i còn l i, không cho phép tôi làm chuy n n y!

Tr i i! Ch t không ra ch t! S ng không ra s ng! Bi t bao lâu n a chúng tôi m i tìm đ c b n b ?

Ngày Th 12: Con r n bi n

Bi n sao yên l ng quá! Không m t bóng tàu. Lòng ng i th t mâu thu n. C n hải hùng vì h i t c c p bóc, hãm hi p m i đó, v y mà bây gi i i trông cho có bóng tàu.

Th y tàu Thailand thì chúng tôi s , không th y gì h t thì chúng tôi lo. Lo là không bi t con tàu đã trôi v t v đâu! L mà trời ng c v h i ph n VN thì thôi thà ch u c nh c p bóc, hãm hi p trên bi n Thái còn đ kh và có chút hy v ng v t ng lai h n.

M y gi t n c m a h ng t c n m a bão m y hôm tr c gi cũng đã c n khô. Chúng tôi đã ăn t t c nh ng gì có th ăn đ c, nh ng rong rêu trôi l nh b nh c nh tàu, m y con s a bi n s ng m n đ ng hôi tanh.

Nhật Ký Vết Biên

Tác Giả: Lê Minh

Thứ Năm, 26 Tháng 7 Năm 2012 22:01

Có con rắn biển bò ngón chân cái lòi ngoằn ngoèo cưỡi thành tàu. Mắt anh thanh niên nháy ùm xuống biển, nếm đuôi đập đập vào thành tàu rồi ngó tít bẻ đầu ăn sống không chừa một giọt máu.

Trời đất! Nó là con đèn cầy mọt đục, nó mà cặn thì cho dù có ở trên đất liền cũng chừa chừa gì có thu được chừa huống chi trên chiếc tàu lênh đênh trôi dạt nhỡ vớ y! Tôi nghe kể là trộm cắp đây có chuyển tàu lóc trên biển lâu ngày, quá đói khát, có ngỗng đã ăn thớt ngỗng i chớt đứt mà cặm hời. Lỡ trời! Đụng đứt con tàu cừa chúng con lâm vào cưỡi nhỡ y.

Có con cá núp nhợt to hơn bắp chuối i chân đang lòi quanh quẩn chiếc tàu đứt nút chớt đứt. Khi mứt cặm t lồi i câu sét và sủi dây gân ở dũi i hóm tàu, tôi tằm lồi i câu rồi i lồi y cái đứt rắn biển n cừa anh thanh niên bẻ móc vào hy vọng sủi câu đứt c con cá.

Cá ơi! Làm ơn cặn mồi. Cặn mồi mớ y sủi chớt, nhống chúng tôi sủi có thêm chút sủi sống đứt chớt đứt phép lồi!

Con cá nhào lồi tấp mồi, dính câu! Mồi ngỗng i la lên:

- Hay quá!

- Đem làm cá rồi lồi t lên chia cho mồi ngỗng i nghe!

Trời ơi! Con cá có bao lồi n làm sao chia đứt cho 138 ngỗng i? Tôi nghĩ không còn bao lâu nữa mồi ngỗng i sủi ngã gục vì đói khát trên con tàu vô phước nớ y rồi!

Ngày Thứ 13: Lồi tàu Thái nớ a

Nhiều ngỗng i đã lồi vì đói nếm sủi p lồi p trên khoang tàu! Đêm vớ, gió mát và sủi ng đêm làm cho

Nhật Ký Việt Biên

Tác Giả: Lê Minh

Thứ Năm, 26 Tháng 7 Năm 2012 22:01

mọi người cảm thấy đã hơn lúc ban ngày.

Tôi đang xa mặt chiếu tàu đánh cá Thái đèn đuốc sáng trưng cập vào. Trên tàu đầy tôm cá còn nhẩy tung tăng vì tôi đã mặt mặt lồi lõm. Hai người ngồi phờ phờ sang tàu và cất tàu cập chúng tôi vào tàu họ! Thôi rồi! Lùi bước cập bốc hầm hiếp nã! Nhiêu người đói quá nhẩy sang tàu Thailand quố nhợng con tôm, con mồi còn sống mà ăn. Đói quá rồi! Ăn trộm cái đã rồi muố n sao thì sao.

Đừng! Đừng! Đừng! Ba tiếng súng nổ vang trời. Mặt anh thanh niên vĩa đứng lên đứng nh nhẩy lên tàu Thái chốt ngã sụp xuống vĩnh biệt cõi đời!

Trời! Ăn có mồi con tôm cá sống mà n bần chết ngổ ngổ sao? Mọi người chết lợng không dám nhút nhích.

Người thuyết trình tay cầm cây súng shot gun bần chết thiên, mặt tay ra đầu đứng có ăn mồi thố đó và dùng tiếng Phồ Thông nói với mọi người hãy trố vĩa tàu mình, ông đã kêu người phồ n u c m, chiêm cá chút nã sồ phân phát cho tất cả mọi người!

Chúng tôi thì là họ đố: K c cập trố c đây thì ngố là ngổ ngổ n, kồ làm n thì chút nã đã đố oan cho họ là k c cập.

Chúng tôi vĩa trố vĩa tàu c a mình. Còn anh thanh niên hóa ra không phỉ chốt vĩa súng bần, mà chốt vì đói khát, sồ c l c chốt còn đố đố đứng lên rồi ngã quố ho c là quá sồ hãi vì tiếng súng rồi đứng tim mà chốt!

Lùi phỉ c hành lồ an táng cho anh ta đố đố lòng đố đố ng, nhợng lồ n n y anh có đố c chút may m n h n em gái nhố đã ra đi là vì có ngổ ngổ thuyết trình Thái tất bợng thồ p cho ba nén hợ ng tàn!

Ngày th 14: V thuy n tr ng Thái

B t c dân t c nào cũng v y! Có ng i t t, ng i x u, k d , ng i hi n. V thuy n tr ng ng i Thái g c Hoa sau khi kêu đám ng ph phân phát c m n c cho chúng tôi ông ng i nói chuy n, k i là tr c đây có l n ông đi đánh cá, tàu b h ng trôi d t vào h i ph n Vi t Nam, đ c nh ng ng i lính H i Quân VNCH giúp đ kéo tàu v đ o Phú Qu c đ s a dùm máy móc sau đó m i ch h ng cho ông ta lái tàu v h i ph n Thailand. Ông ta nói t đó lòng ông r t c m đ ng và bi t n.

Sau khi nghe tin mi n Nam VN th t th và có nhi u thuy n nhân v t bi n tìm t do, tàu c a ông th ng luôn chu n b thêm g o, n c đ có đ p g p thuy n nhân là ông ti p t !

Ông không th nào v t ng i v t bi n đ c vì chính ph Thailand có l nh c m n u ông làm trái l nh s b đi tù, nh ng ông có th đ i đ n g n sáng s kéo tàu c a chúng tôi vào vùng bi n có nhi u tàu đánh cá qua l i h n, hy v ng s có nh ng ng i ng dân t t b ng khác giúp đ h c là g p tàu buôn, chi n h m c u giúp!

Nghe ông nói trong lòng chúng tôi g i lên chút ánh sáng hy v ng... Ng i ng ph l y giây c t mũi tàu c a chúng tôi vào sau lái tàu đánh cá c a h . V thuy n tr ng m máy ch y r i kéo đi t t , ông không dám ch y nhanh vì th y chi c tàu c a chúng tôi đã quá cũ kĩ và đang r n c. Kéo nhanh l nó ch u không n i, phá n c thì nguy!

Đúng 10 ngày con tàu c a tôi m i đ c r sóng bi n mà l t đi m c dù nó ph i nh chi c tàu khác kéo giúp! Nhìn con tàu r sóng l t đi mà lòng tôi ch t nao nao! Không bi t l n n y nó có r đúng h ng đ đi v m t n i có chút hy v ng hay là l i đ a chúng tôi vào c nh kh n cùng nh nh ng ngày đã qua!

Kéo c ngày tr i, đ n khi tr i s p t i v thuy n tr ng m i ng ng l i t i m t vùng bi n mà ông

Nhật Ký Vượt Biên

Tác Giả: Lê Minh

Thứ Năm, 26 Tháng 7 Năm 2012 22:01

cho là sếp có nhiệm vụ tàu đánh cá hèn. Ông kêu 2 người phụ đem qua tàu của chúng tôi một thau lớn có nắp, cá muối chiên, một cái phi bóng plastic để bọc cái đĩa y, một bao gạo 50 lbs.

Có người quá cảm động với tình cảm lòng tốt của ông, moi móc trong cái nón một tờ \$100 USD, sếp nhìn mà cho dù đám cướp biển ghim dao, chĩa súng trước đây ông cũng không chịu đem ra mà đưa cho vợ thuyên trong lòng cảm ơn. Ông không chịu lấy và nói là "ràng cái túi nó đi, nếu may mắn được bắt bớ của trại tù thì số tiền đó cũng rất cần cho đời sống của người tha hương!"

Trước khi tiễn giã, ông còn không quên đưa cho mấy cái diêm quẹt, nói lời chúc may mắn rồi mới tháo dây túi xách cho chuyên đánh lái tôm cá ngoài biển khơi. Thì ra, bên cạnh những người hèn ở Thái Lan đặc biệt không có tánh người cũng còn có những người người phụ, hiện hòa chung phúc thiện không cần đền đáp.

Đêm hôm đó chúng tôi ngủ rất ngon với niềm hy vọng là mình sẽ gặp được nhiệm vụ người phụ giúp những vợ thuyên trong mấy quen và chắc cũng không bao giờ có dịp gặp lại lần thứ 2!

Ngày Thứ 15-23: bệnh bệnh không người lái

Xin rút ngắn chuyên trong những ngày này vì bài đã quá dài! Dài như cuộc hành trình gian khổ của những người vượt biên để tìm tự do.

Con tàu không người lái chỉ sinh mạng của 137 người còn lại và trôi bệnh bệnh trên sóng biển. Mặc dù chúng tôi có thêm được chút nước và gạo nhưng cũng không dám ăn uống nhiều vì không biết được bao giờ mới được cứu giúp.

Thỉnh thoảng cũng thấy có một hai chiếc tàu đánh cá ghé ngang đũa một nhìn, có tàu đũa qua một thau cơm, mấy gói mì khô, một can nước rồi bỏ đi!

Có thêm chút thức ăn nước uống thì chúng tôi lại phải vất vả làm việc hơn! Chẳng biết có con tàu gì đây rồi nước nhiều hơn, phải 6 người thay phiên nhau tát nước suốt ngày đêm đũa cho một nước trong tàu đũa ngẩng cao. Sao sáng cả chúng tôi sao chẳng khác gì những con kiến bám vào cành cây trên dòng nước lũ, không biết sẽ bỏ dòng nước cuốn đi lúc nào?

Ngày Tháng 24: kéo tàu đi núp bão

Vùng biển thỉnh thoảng có tàu đánh cá Thái hôm nay sao vắng lặng như thế? Mọi người chân trời mây đen che kín một vùng, lâu lâu một tia sét chớp sáng hiện lên như báo trước cơn bão khủng khiếp sắp xảy ra.

Các tàu đánh cá chắc đã nghe tin tức khí tượng báo bão nên đã trở về đất liền hoặc là kiếm nơi ẩn núp. Chẳng còn con tàu vô danh cả chúng tôi giữa biển dằng dặc mê mông. Chúng tôi thấy biển là con tàu chắc chắn sẽ chìm đắm trong cơn bão sắp tới này!

Tên đằng xa một chiếc tàu đánh cá Thái chạy thật nhanh đến bên tàu cả chúng tôi. Trên tàu có 2 người, một tài công và một người phụ. Người phụ nữ sang tàu cả chúng tôi, lấy 2 sợi dây thừng thật to cột chặt vào mũi tàu rồi nói xì xào góp rút với chúng tôi bằng tiếng Thái. Cảm thấy chúng tôi không hiểu gì, anh móc trong túi áo ra miếng giấy và vẽ vào đó một hòn đảo nhỏ nằm chính giữa biển khi rồi ra đầu là hình sơ lược kéo dùm tàu cả chúng tôi vào đó!

Nhật Ký Việt Biên

Tác Giả: Lê Minh

Thứ Năm, 26 Tháng 7 Năm 2012 22:01

Anh nháy sang tàu đánh cá, ngó i tài công mớ máy thớt lòn kéo con tàu cớ a chúng tôi đi! Hai sớ i dây thừng căng thừng, chiếc tàu kêu lên rằng rớ c, chớ bớ lòng tàu bớ sớ c ép càng tràn nớ c vào nhiu hớ n!

Chúng tôi xúm lớ i tát nớ c! Cớ n mớ a đã bớ t đớ u rớ i hớ t, gió thớ i mớ nh, nhớ ng đớ t sóng biớ n càng lúc càng to làm lớ c lớ c hai con tàu. Mớ ng sớ ng cớ a 137 ngớ i nhớ chớ mảnh treo chuông. Chớ c chớ n con tàu sớ p bớ tan tớ ng mớ nh.

Trong mớ a bão, bớ ng thớ y hiớ n lên mớ t khớ i to đen. Hòn đớ o nhỏ đây rớ i. Trong tàu chúng tôi nớ c càng dâng cao, sớ c ngớ i tát nớ c ta không kớ p. Ngớ i tài công cho máy nớ thớt lòn lớ y trớ n đớ a con tàu chúng tôi đớ n gớ n đớ o hớ n, rớ i chớ t dây thừng quây tàu mình chớ y ngớ c vớ đớ t liớ n.

Con tàu lớ o đớ o, nớ c tràn vào gớ n đớ y, mớ i ngớ i nhớ y xuớ ng biớ n. May quá bớ biớ n chớ sâu ngớ p chớ a tớ i đớ u ngớ i. Chúng tôi điu đớ t, ôm nhau lớ i vào bớ. Con tàu vài phút sau đó thì an phớ n chôn sâu đớ i lòng biớ n.

Ngớ i ngớ phớ Thái vô danh ớ i! Anh đã làm mớ t viớ c thiớ n đớ rớ t nhiu ớ n đớ c cho con cháu sau nớ y! Anh đã cớ u mớ t lòn 137 mớ ng ngớ i trong cớ n thớ p tớ nhớ t sanh!

Chúng tôi ừa vào đớ o tìm nhớ ng hang đá, bớ i cây đớ tránh cớ n mớ a nhớ thác lũ. Gió rít nghe rớ n ngớ i, ngoài khớ i tiớ ng sóng vang rớ n. Không biớ t ngày mai sớ ra sao trên hòn đớ o hoang không mớ t bóng ngớ i này. Cũng chớ a ai trong chúng tôi biớ t đây chính là đớ o Kra, mớ t hòn đớ o hoang cách tớ nh Songkhla khoớ ng mớ t ngày tàu. Hớ i tớ c Thailand thớ ng dùng nớ i nớ y đớ tránh nhớ ng cớ n bão và lên đớ o kiớ m thuyớ n nhân lớ c vào đớ cớ p bóc và thớ a măn thú vui xác thớ t, tớ đó nó có thêm cái nickname là Đớ o Hớ i Tớ c.

Do sớ kớ lớ i cớ a các thuyớ n nhân đã đớ n nớ i nớ y trớ c đây nên Cao ớ y Tớ Nớ n LHQ thớ ng cho máy bay ra đớ o nớ y đớ tìm kiớ m ngớ i vớ t biớ n. Con tàu cớ a chúng tôi tớ i đớ o vào nhớ ng ngày mớ a bão, sớ phớ i gánh chớ u bao cớ nh hải hùng nớ a?! Đâu có máy bay nào dám bay trong thớ i tớ t mớ a bão cớ p 5?!

Ngày th 25: Đ o H i T c

Sau m t đêm chui rúc trong nh ng hang đá, b i cây mình m y t nh chu t l t, sáng hôm sau, dù c n m a v n nh trút n c, chúng tôi v n đi ra kh i hang đá, b i cây coi trên đ o có nh ng th gì.

Ngay khi v a nhìn ra bi n thì tr i i! 15 chi c tàu h i t c đang b neo song song v i nhau! H n 30 ch c tên h i t c trên mình ch có chi c qu n lót gi t dao găm, mã t u l i vào b . B mu n gi t ch t h t chúng tôi hay sao? Sau 24 ngày đói khát chúng tôi ch còn da b c x ng, s c l c y u sùi ch c n xô nh cũng đ ngã r i, đầu c n ph i dùng dao búa! Trong c n m a bão, b n h i t c tràn vào, b t ng i đem đi ch khác c p bóc hãm hi p...

Cho phép tôi đ ng k nh ng c nh hãi hùng n y!...

Đ o H i T c, Ngày Th 2:

C n m a bão qu nhiên d d i và kéo dài! Đã qua đ n ngày th 2 r i mà m a v n to, sóng v n l n. Đám h i t c v n thay phiên nhau l i vào b b t ng i đi vào nh ng b i cây c p bóc hãm hi p!

Trên trong hang đá bên cạnh tôi có đứa em gái chừng 14 tuổi, thân hình mảnh nhom chảnh còn da bọc xương, vầy mà hời hợt cũng xót rách lên đời đem đi. Tôi đứa tay cùn lười, không phải là tôi muốn làm anh hùng rơm mà ý của tôi là em còn nhỏ quá, đừng yểu đầu có sức lực gì, thôi tha cho em bé đi!

Tên hời hợt tôi có ý chọc cười, rút trên lưng quần lót ra chiếu cẩu mã tấu, nhá nhá vào tôi làm tôi cũng hời hợt. Thôi thì... Tên hời hợt xót rách em bé, em giãy giụa, la khóc! Rồi không hiểu sao hời hợt em xuống đi tìm người khác!

Em bé trong hang đá xưa bây giờ chắc đã thành một người vợ, người mẹ. Bao năm qua, tôi vẫn nhớ sự bất lực của mình và hàng chục người mong cho em được hạnh phúc.

Đoạn Hồi Tiếp, ngày Thứ 3: thêm 2 cô gái trẻ.

Những chiếc tàu hời hợt vẫn còn bỏ neo trên bãi biển! Chúng mình bảo vẫn tiếp tục nên chúng nó không cần phải sợ là có máy bay LHQ bắt gặp nên càng ra sức lên đường hành! Tôi ngoài khơi một chiếc tàu hời hợt khác chèo vào thềm neo rồi bỏ 2 cô gái trẻ ôm phao lội vào bãi.

Hai cô này đã bỏ chiếc tàu hời hợt bắt đi cứu tuấn rồi! Bây giờ cũng không biết chiếc tàu và những người trên tàu của hai cô ra sao? Thì ra, đâu phải chỉ có riêng con tàu vượt biển của chúng tôi là gặp cảnh khốn đốn! Biết bao nhiêu ngàn người đã bỏ thuyền biển cả mà không một ai biết tới.

Vầy là chuyện tàu của tôi trở thành con tàu không số KG139 (137 người còn sống sót trên tàu và 2 người bị hời hợt bắt đi rồi thả vào đống)!

Nhật Ký Vượt Biên

Tác Giả: Lê Minh

Thứ Năm, 26 Tháng 7 Năm 2012 22:01

Đồ Hôi Tộc, ngày Thứ 4: Máy bay!

Cơn giông bão đã qua. Mọt trũi đã ló đống chân trũi. Ngoài biển không còn mọt bóng tàu hoi tộc nào. Chỗ hoi biển là cơn bão đã qua số máy bay LHQ nhìn thấy rồi chấp hình nên bỏ đi hoi t.

Chúng tôi kéo ra ngoài biển để hít thở không khí trong lành của biển sau bao ngày trũi n chui, trũi n nhũi trong hang đá! Có ngũi i đói bụng quá thấy mỳ cây đũa ma bỏ hoi t ra ăn, trúng thoi c ói ra mọt xanh, không choi t là may!

Đến trũi a thì chúng tôi nghe có tiếng máy bay vòng quanh hòn đồ nhoi . Mũi ngũi i mòng rui chui ra biển, cũi áo ra quai lên trên cũi t ý cho viên phi công thấy. Chỗ c máy bay đồ o lũi nhi u vòng rũi bay thoi t thoi p nhoi có ý nói là hoi đã thấy chúng tôi, rũi cũi t cánh bay cao vũi đũi t liũi n. Mũi ngũi i hân hoan tay bũi t mũi t mòng. Cái giá quá đũi t của 2 chũi Tũi Do của chúng tôi sũi p sũi a đũi c đũi n bù!

Ngày Cuối Cùng: Chối sau khi có ăn

Trũi hoi ng sáng là chúng tôi đã thấy mọt chũi n hoi m thoi t lũi n của hoi quân Thailand do Cao yũi Tũi Nũi n mũi n đũi u i ngoài khoi i! Hoi thoi hai chũi c ca nô xuũi ng rũi chui y vào đồ o nhoi . Tũi ng ngũi i đũi nhau ra ca nô mũi i lũi n 10 ngũi i, phũi nũi , trũi em đi trũi c, sau đó thì mũi i tũi đàn ông, thanh niên.

Trên tàu hoi đã nũi cháo thoi t nhoi vũi cá muũi i chiên phân phát cho mũi i ngũi i chúng tôi. Hoi biển chúng tôi đói khát lũi m rũi i nên không dám cho ăn nhi u chui phát cho mũi i ngũi i mọt chén cháo lũi ng và nũi a ly nũi c cam, bũi o là nên ăn tũi tũi cho bao tũi quen vũi i cũi n đói nhi u ngày.

Thật không may mắn cho một anh thanh niên, ăn uống xong anh ta ngã ra nằm thờ hờ n hờ n
mặt mày nời đen rời trút hơi thở sau cùng!

Anh bạn ơi! 29 ngày gian nan, đói khát trên biển cả anh vẫn chịu đựng nời, sao chời còn vài giờ
đời nhìn thấy bạn bè tôi do thì anh rời rời bạn ra đi! Ngời tôi thấy thấy tôi m rời rời che thân thời
anh ta mà nời c mặt tôi ng tròn!

Xa xa nhìn hàng dừa xanh, nhìn căn nhà hiời lên tôi cảm bạn cảm ng Songkhla! Tại đây,
chúng tôi biết mình đã sống rời, nhìn sang mặt trời khác.

* * *

Nhiều năm đã qua. Nhìn ngời rời sống sót trên con tàu mời ng mạnh năm xưa không biết nay ra
sao.

Tôi vùng Little Saigon, có rời trong mặt ngôi chợ VN rời sau đó trong Home Depot, tôi đời c thấy
rời mặt bóng hời ng quen, đó là cô bạn gái cảm chàng Trung Úy Hải Quân đóng vai tài công trong
chuyến tôi năm xưa. Nhìn rời 29 ngày đêm cùng chung mặt con tàu đời sóng gió, khi gặp rời cô
tôi có m rời chào nhìn ng rời cảm hai rời đời u cảm thấy cô nhìn đi chợ khác. Có rời cô không còn
nhời, hoời c không mua nhời !...

Biết bao khời nhời c. Quên đi là phời i. Giờ rời làm gì. Tôi biết rời y mà rời rời rời rời nhời ng trang nhật
ký này đời tôi ng nhời đời n 138 ngời rời bạn đã cùng tôi rời qua 29 ngày đêm lên đời trên biển
cả, nhìn ngời rời bạn đã may mắn đời đời c bạn bè tôi do, và nhìn ngời rời bạn đã rời rời rời rời
xời ng tàn đời rời lòng đời rời ng.